

Gunnar Knudsen,

født 23. marts 1886 i Landsgrav ved Slagelse,
død 15. september 1952 i Charlottenlund.

Gunnar Knudsen boede i Charlottenlund og havde sit arbejde i København, men ophørte aldrig med at føle sig nøje knyttet til Sorø amt og dermed naturligt til dets historiske samfund. I 32 år (siden 1920) har han været medlem af styrelsen og dens redaktionsudvalg, og gennem alle disse år har årbøgerne jævnlig indeholdt afhandlinger fra hans hånd, afhandlinger, som i særlig grad har bidraget til at give Sorø amts årbøger anseelse udadtil. Hans sidste bidrag, Folke-minder fra Slagelseegnen, optegnet af hans fader, friskole-lærer og planteskoleejer Hans Knudsen, Landsgrav, findes i årbogen for i fjor. Hvor var han rørende i sin pietet over for faderens arbejde! Ikke et komma måtte ændres, ikke engang et æ til e i ortografien, selv om man måske syntes, at en så ringe ændring ikke kunne såre nogen.

„Det skal være, som min fader har skrevet det“, sagde han.

Gunnar Knudsen var en stilfærdig mand. Han trådte ikke ret tit frem for den store offentlighed og holdt ikke af at være førende eller meget talende i drøftelser. Og dog var han en stærk mand. Hans indlæg kom nemlig med den vægt, som viden og sagkundskab altid giver. Gunnar Knudsen er derfor

i virkeligheden uerstattelig i redaktionen af årbogen. Ofte har jeg måttet undre mig, når jeg stod overfor hans vældige viden samt hans evne til hurtigt og klart at formulere et uigendriveligt votum i en sag.

I Dansk biografisk Leksikon og Kraks blå bog kan man indhente oplysninger om Gunnar Knudsens arbejde i udvalg og styrelser, hans redaktions- og udgivervirksomhed, og man må forbavses over hans store arbejdskraft. Her skal blot nævnes hans redaktion af „Danske Studier“, „Fortid og Nutid“ samt Traps 4. udgave, hans udgivelse af to gammel-danske håndskrifter „Mariager Legendehåndskrift“ og „Sydrak“ samt hans oversættelse af „Resens Atlas“.

Arbejdet med stednavne blev hans livsopgave, og i stednavneudvalgets lokale i Universitetsbibliotekets bygning havde han sit daglige virke, forestod indsamlingerne til dets arkiv, ordnede det og ledede dets publikationer.

Anerkendelsen af den stille forsker standsede ikke ved Danmarks grænser. Han var æresmedlem eller arbejdende medlem af videnskabelige udvalg i Norge, Sverige, Holland og England og af den internationale komité for navneforskning. I ind- og udland var han kendt og respekteret af fagfæller, og hans videnskabelige indsats er af blivende betydning.

Kom man en dag ind til ham på hans kontor i stednavneudvalgets arkiv, havde han dog altid tid til samtale, og man følte sig vel til mode, når man med denne stille, hyggelige, hjælpsomme og meget vidende mand drøftede ting af fælles interesse. — Man *måtte* — ikke blot respektere — men også holde af ham.

I Historisk Samfund vil vi da heller aldrig glemme ham, og vi vil ære hans minde.

J. Heltoft.